

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקכה

עש"ק פ' בלק, חג הגאולה י"ג תמוז, ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

ב"ה

3 דבר מלכות

קושייחו של "בן חמש למקרא" על הגלות / משיחת שי"פ בלק החשמ"ז

7 זמן הגאולה

ללא כל ספק וספק ספיקא כבר הגיע זמן הגאולה / פרשת השבוע באור הגאולה

9 המעשה הוא העיקר

איך לחיות את הגאולה / הוראות למעשה בפועל

11 וילחום מלחמת ה' - וינוצח

חובא להביא לביטול הגזירה / שיחה בענין שלימות העם

14 כתי"ק - פרסום ראשון

העילוי שבהזכרת שמוותיהם של רבוחינו נשיאינו / מהגות שיחת י"ז בתמוז החשמ"ג

המדור "כתב-יד-קודש" מוקדש

ליזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים העידן "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוסס, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל: 917-755-5605

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

- 15 -

בס"ד. שיחת שבעה עשר בתמוז - יהפך לשמחה - ה'תשמ"ג
- בבית הכנסת, לאחר הפלת מנחה

בלתי מוגה

א. כללות ענין התענית הוא - "יום רצון לחיי", כדברי חנביא (ישעי' נח, ח) - אשר "עלה סודו אל עבדו חנביאים".

וכפי שמבאר אדמו"ר חזקן באגרת התשובה (פ"ג) - גודל העילוי דענין התענית, ובכללות - שוחו "עת רצון" למעלה.

ומובן, שכאשר ישנה "עת רצון" למעלה, חרי זה פועל גם "עת רצון" למטה, ובלשון חידוש - שהאתערותא דלעילא נמשכת למטה ופועלת אתערותא דלתתא, ו"ע"י עבודת האדם למעל עילוי נעלה יותר מאשר האתערותא דלעילא הראשונה, כידוע ומבואר בכ"מ.

ב. והנה, האמור לעיל הוא ענין משותף בכל "עת רצון" הקשור עם ענין התענית.

[שהוא פרט ביחס לכללות הענין ד"עת רצון" - שחרי מלבד ימי התענית ישנם זמנים נוספים שהם "עת רצון", ואדרבה: רוב הזמנים ד"עת רצון" קשורים עם ימים טובים ומעדים, ימי שמחה].

וטסף לזה - ישנו ענין פרטי הקשור עם כל תענית בכ"מ, ובענינו - שבעה עשר בתמוז.

ובזה גופא - ישנו הענין הכללי דשבעה עשר בתמוז, וישנו הענין הפרטי הקשור עם הקביעות דשבעה עשר בתמוז בימי השבוע (שבוה ישנם שינויים משנה לשנה) - כתורת הבעש"ט הידועה שכל דבר הוא בחשבה פרטית, ויש בזה לימוד והוראה בנוגע לכללות ענינו של יחודי - "אני נבראתי לשמש את קוניי", הוראה בעניני עבודת ה', אחבת ה' ויראת ה', תורה ומצוות.

וכמו כן ישנה הוראה הנלמדת מהפרשה בתורה שקורין בשבוע שבו חלו שבעה עשר בתמוז - כפתגם אדמו"ר חזקן שצריכים "לחיות" עם תומן, חינו, להיות עם ההוראות דפרשת השבוע שקורין בומן זה, ובהו גופא - הוראה מחלק הפרשה השייך ליום פרטי זה.

ובענינו: הקביעות דשבעה עשר בתמוז בשנה זו היא - ביום השלישי שחוכבל בו כי טוב, ופרשת השבוע היא - פי פינחס, וחלק הפרשה השייך ליום זה הוא - משלישי עד רביעי בני פינחס.

ומובן, שהוראות אלו מוסיפות עילוי מיוחד בכללות הענין ד"עת רצון", "יומן זכאון", וע"פ - נפעל ה"עבודתי" דיום זה [יכל יומא ויומא עבדי עבדותי] בהצלחה רבה ויתירה.

ג. ובתקדמה:

המוזכר לעיל איננו תורת הבעש"ט ואדמו"ר חזקן - חרי זה מוסוף בכל העניינים הקשורים עם העילוי ד"עת רצון", כמובן גודל העילוי דתוכרה זכות אבות - אבותינו רבותינו נשיאינו, החל מהבעש"ט ואדמו"ר חזקן, שע"פ מעוררים גם את זכותם של כל רבותינו נשיאינו, ממלאי מקומם.

וכמבואר במשנה (תמיד רפ"ג, זרוא יומא כה, ב ובפרש"י) לפני הקרבת התמיד היו אומרים "האיר פני כל המזרח עד שהוא בחרון", "כדי לחזק זכות אבות", כלומר, שאפילו בארץ ישראל, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, ובתחלת עבודת היום (לפני הקרבת התמיד) - היו משתדלים לחזק ולעורר "זכות אבות".

חידוש א. (אומרים ב"מענה לשון" - בעת התשתטחות על קברי צדיקים) - אודות גודל ענינם של "דמיכי חברון", וכמה שזוקקים לזכותם כזו, וע"פ מובן בנוגע לענינו - הזכרת זכותם של רבותינו נשיאינו (הבעש"ט ואדמו"ר חזקן, וממלאי מקומם) כאשר נמצאים במקום קדוש - "מקדש מעט", "בית גדול" - שמגדיו בו תורה ומגדליו בו תפלה, ובי"עת רצון", שע"פ מעלים עילוי וחוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון".

Handwritten notes in the top left corner, including "זכאון", "אמור אל הכהנים", "תורה ומצוות", "ספר בראשית", "אני נבראתי לשמש את קוניי", "הוראה", "בית גדול", "שמגדיו בו תורה ומגדליו בו תפלה", "ובי"עת רצון", "שע"פ מעלים עילוי וחוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון".

Handwritten notes in the middle right, including "אמור אל הכהנים", "אני נבראתי לשמש את קוניי", "הוראה", "בית גדול", "שמגדיו בו תורה ומגדליו בו תפלה", "ובי"עת רצון", "שע"פ מעלים עילוי וחוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון".

Handwritten notes in the bottom middle, including "אמור אל הכהנים", "אני נבראתי לשמש את קוניי", "הוראה", "בית גדול", "שמגדיו בו תורה ומגדליו בו תפלה", "ובי"עת רצון", "שע"פ מעלים עילוי וחוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון".

Handwritten notes in the bottom right, including "אמור אל הכהנים", "אני נבראתי לשמש את קוניי", "הוראה", "בית גדול", "שמגדיו בו תורה ומגדליו בו תפלה", "ובי"עת רצון", "שע"פ מעלים עילוי וחוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון".

העילוי שבהזכרת שמותיהם של רבותינו נשיאינו

לפנינו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על תחילת השיחה של יום ג' פ' פינחס, י"ז בתמוז ה'תשמ"ג (כקביעות שנה זו) (נדפסה בלקו"ש חכ"ג ע' 300 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

- .. וע"י עבודת האדם אתערותא דלתתא נפעל עילוי נעלה יותר ..
 [בקטע השני בס"ב]: .. ישנם כו"כ זמנים שהם "עת רצון" ..
 [בקטע האחרון שם]: הענין ד"עת רצון", כי נעשו "יומין זכאין" ..
 ג. ובהקדמה:

המוזכר לעיל ונקרא בשם תורת הבעש"ט ותורת אדמו"ר הזקן – הרי זה (הזכרת השם) מוסיף בכל הענינים הקשורים עם העילוי ד"עת רצון", כמובן גודל העילוי דהזכרת (שמות, ועי"ז –) זכות אבות – בנדו"ד אבותינו רבותינו נשיאינו, החל מהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שע"ז מעוררים גם את זכותם של כל רבותינו נשיאינו ממלאי מקומם.

.. ובפרט ע"פ הידוע (ואומרים ב"מענה לשון" – בעת ההשתטחות על קברי צדיקים) – אודות גודל ענינם של דמיכי חברון", וכמה שזקוקים לזכותם כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לענינו – הזכרת זכותם של רבותינו נשיאינו (הבעש"ט ואדמו"ר הזקן, וממלאי מקומם) כאשר נמצאים במקום קדוש – "מקדש מעט", "בית גדול" – שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה, וב"עת רצון", שע"ז פועלים עילוי והוספה בכל הקשור לפעולה ד"עת רצון" זה.

בצד העמוד כתב כ"ק אד"ש מה"מ למניחי השיחה:

להגי' שיהי' לשון הכתובים ומחז"ל בדיוק.

חסר ע"ד הרמז להפ' – שאירע* בפניחס (ומנגדו – משבט שמעון).

חסר רוב המ"מ;

כל המ"מ בשולי הע'.

(* הערת המו"ל: תיבות אלו נכנסו בלקו"ש שם בע' 304. הכוונה כאן היא למאורע שאירע באותו שבוע בו היכו כמה יהודים באכזריות חסיד שהפיץ דברי חסידות. וראה עוד ע"ד בלקו"ש שם וכן במדור זה בגליון הבא.

קושייתו של "בן חמש למקרא" על הגלות

- עד מתי, כמה השיעור?!... הרי ה"רכוש גדול" ישנו כבר בפועל, הן בגשמיות והן ברוחניות • הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) - ועדיין לא בא!... • רש"י לא צריך לתרץ את הקושיא "עד מתי" כי ענין זה לא הובא בפירושו - אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק", התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו • תרגום חפשי משיחת ש"פ בלק, י"ד תמוז ה'תשמ"ז - בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

עאכו"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפ"ל בזמן רש"י זה הי' אלפיים שנה בערך מזמן ההוא – הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"!

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" – מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחרי כ"כ הרבה שנים?!

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחרי שעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (ויודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב,

א. על הפסוקי "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "דואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן .. ומחץ פאתי מואב – זה דוד כו'".

שני פסוקים לאח"ז², מפרש רש"י: "יירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו'".

ג. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחרי זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה], מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" –

(1) פרשתנו כד, יז.

(2) שם, יט.

(3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט אלף שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?⁴

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקות⁴) –

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חטאים מאשר בזמן בית ראשון, אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – שלאחרי בית ראשון היו בני ישראל שבעים שנה בגלות, ואילו לאחרי בית שני נמשכת הגלות לא רק פעמיים שבעים ולא שלש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים (490) ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וברירו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים בלבד, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר

את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו, על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפני⁹, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בעניננו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהי זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שהי' בפועל – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . . וינצלו את מצרים"¹¹, בני לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

(7) תצא כד, טז.

(8) קרח טז, כב.

(9) כב, ה.

(10) לך לך טו, יג-טז.

(11) בא יב, לה-לו.

ולאחרי שהוא סלל והראה את הדרך, הרי זו הוכחה והוראה ברורה לכל אחד ואחת, שכאשר מתוודעים לענין שיכולים להפיץ על ידו תורה, אזי לכל לראש יש לעשות אותו בפועל, ללא הבט להיכן הוא משתייך – לחוג של חב"ד, לחוג של נשיא ומדריך, או לחוג שומרי תורה ומצוות בכלל ללא מעלות מיוחדות; עאכו"כ כאשר שומעים אודות גזירה המעמידה בסכנה כל אחד ואחת מישראל, ר"ל, בכל מקום שהם, הרי זהו חוב קדוש לעזוב את כל החשבונות בצד, ולהביע דעתו בקול רם, בין אם זה ע"י מברק או מכתב וכיוצא בזה – שמוכרח להיות גיור כהלכה!

והנצחון בודאי יהי' – אין בזה שום ספק, מכיון שמוכרח שהאמת תנצח, והשקר לא יכול להתקיים! אלא יתכן ש"רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר" ע"י יהודי שני, ויתכן שהוא בעצמו יפעל זאת ע"י המעשה והמחאה שלו שאז הוא "מכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות"; אבל זה ש"רוח והצלה יעמוד ליהודים" הוא ללא שום ספק! אלא שצריכים לפעול שיהא זה בחסד וברחמים [.].

וזוהי ההוראה הנלמדת מ"ב תמוז, שלכל לראש אין להכנס לחשבונות ויש לעשות משהו בכדי להציל יהודים, ולאחמ"כ ישנה ההבטחה שסוכ"ס "יד החסידים על העליונה", "דידן נצח", בחסד וברחמים, בטוב ובשלוש ובדרכי נועם.

ה. בפרט שאצל ה"שמאל" כבר מזמן פעלו לשנות את החוק, ועכשיו נותר לפעול אצל אלו שרוצים שגם הם יעשו משהו בנידון, ושיעשו אליבא דאמת.

ובפרט, כמדובר כמ"פ, שכל ההבדלה הזאת – שאומרים על אחד שהוא חילוני ועל השני שהוא איננו חילוני – היא היפך תורת אמת!

פעם נכנס לבעל השמחה והגאולה יהודי ואמר לו את הביטוי "להבדיל" על יהודי שהי' לגמרי בקצה התחתון בנוגע ליהדות, אמר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר שעל יהודי ביחס ליהודי שני לא אומרים "להבדיל" כלל! ומדוע? – כיון שאין הבדלה! ישנה הבדלה "בין אור לחושך בין ישראל לעמים", אבל אין שום הבדלה בין ישראל לישראל [יש הבדלה כמו "ויבדל את אהרן להקדישו קדש קדשים" שזה בישראל עצמם, אבל לזה אין צורך להשתמש במילה "להבדיל" שמשמשים בה "בין אור לחושך בין ישראל לעמים"].

כשאומרים על יהודי את הביטוי "חילוני", יש לדעת שאין מציאות כזו, בדיוק כפי שאין מציאות של גיור שלא כהלכה, וזהו ענין שאין בו כל תוכן, שהרי "גיור" הוא מושג הלכתי ואי אפשר לומר "גיור שלא כהלכה", זו סתירה מיני' ובי'! עד"ז לא ניתן לומר על יהודי שהוא חילוני, אין מציאות כזו של יהודי!

באם הוא יהודי, שהקב"ה ברא אותו באופן ד"ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", אזי הדבר לא תלוי בו, כשם שהוא נולד יהודי כך ישאר בעל-כרחו תמיד יהודי, ולא יעזור לו מה שרק יעשה, כי "ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא", הוא ישאר לתמיד "גוי קדוש".

במתן תורה נפעל ש"והייתם לי סגולה מכל העמים", היינו שבני ישראל מובדלים באופן ד"עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב", ובמה הם מובדלים – ש"עמים" הם ענין של חול ויהודים הם ענין של קודש, "גוי קדוש"; ואם-כן, לומר על יהודי את המילה "חילוני" זוהי סתירה מיני' ובי'! ישנו יהודי השומר את כל המצוות בהידור, ישנו יהודי השומר את המצוות בדיעבד, ויש יהודי שלעת-עתה שומר רק על חלק מהמצוות – אבל אין מציאות כזו של המשך בסוף עמוד 6.

(4) כו, לד-לה.

(5) שם, יח.

(6) תר"א וישב כז, ד.

עד עתה, למרות הבלבול של כל העולם כולו, לא השפיע הדבר על בני ישראל, ויהודים נשאר כפי שהיו "עם סגולה מכל העמים", וכפי שהוא אומר במדרש ש"שמן אינו מתערב", וגם כאשר מערבים אותו – סוכ"ס הוא נשאר נבדל כפי שהי', ובדרך ממילא צף למעלה.

ג. [.] כאשר ניגשים למישהו ואומרים לו שיתעסק בביטול הגזירה, טוען הוא: מי אני ומה אני? הרי הוא רק אדם פרטי מכלל ישראל, שומר תורה ומצוות כמו כל יהודי, כמדובר לעיל שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון, ומה הוא יכול לפעול בנוגע לגזירה שכבר נגזרה לפני יותר מחצי שנה, והרוב שותקים מאיזה טעם שיהי' וכו', ומה יכול לפעול פתאום יהודי פשוט, שאמנם שומר תורה ומצוות, אבל איך הוא יבוא לפני מי שהוא גדול הימנו – הרי הרב שותק והרבי שותק, והמנהיג לא עושה כלום, והשלישי הלך לחדש חידושי תורה, והרביעי יצא לטייל מחמת בריאות גופו כדי שאח"כ הוא יוכל לעבוד את השם ית' כפי הדרוש – ודוקא הוא יהי' הקופץ בראש כדי לבטל את הגזירה!?

אומרים לו שזהו פסק דין! כמדובר לעיל שכל ענין ישנו גם בנגלה כפשוטו: הגמרא בקידושין אומרת, והרמב"ם פוסק כך להלכה, ומתחיל את ההלכה במילה זו: "לעולם" – שתמיד צריך להסתכל כך – "יראה אדם עצמו שקול וכל העולם כולו שקול", ובמעשה אחד, ויתירה מזו – אפילו בדיבור אחד, הוא יכול להכריע את "עצמו וכל העולם כולו לכף זכות!"

ולכאורה, כיצד תובעים זאת ממנו, הרי הוא אדם נורמלי שחי בעולם הזה, ורואה שהעולם אינו שקול, הוא רואה ששותקים! – אמנם יש יחידים הצועקים, אבל זה "בקול ענות חלושה", ובמילא הפעולה היא לפי מדת הצעקה... והראי' שעברו כבר יותר מ"ב חודש, וכבר הגיע הזמן ד"שתכח מן הלב"...

איך אפשר לומר "ישתכח"? הרי מדובר על עם חי ("א לעבעדיקער פאלק"), על תורת חיים ומצוות חיות, והרי רוצים שהתורה יחד עם עם ישראל ישארו לחיות בחיים נצחיים, הן בעולם הזה והן בעולם הבא, ואזי כל הענין ד"שתכח" אינו קיים! [כידוע הסיפור עם יוסף, שלכאורה יעקב יכול הי' להביא ראי' מכך ש"התאבל ימים רבים", שמשך זמן זה הוא לא שכח וכו', שאכמ"ל].

וזוהי ההוראה: שאל יאמר מי אני ומה אני, שהוא רק יחיד שומר תורה ומצוות, ולא נשיא בישראל, ואפילו לא מסוג האנשים שהם יחידי הסגולה שבישראל העוסקים בחכמה בינה ודעת, בתורה וכו' – אלא יהודי פשוט; אומרים לו שעליו מוטל ענין זה, ובאם יבקש ראי' מפסק-דין, ישנו הפסק-דין של הגמרא והרמב"ם שע"י מעשה אחד הוא יכול להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות.

[.] וההוכחה לזה מבעל השמחה והגאולה [די"ב-י"ג תמוז], שהי' יהודי יחיד, ונעמד כנגד ממלכה אדירה שלא חששה מאף אחד ולא נעצרה משום דבר, אפילו על חשבון ערעור היחסים עם כל ממשלות העולם, ואעפ"כ כשראה שביכולתו לייסד "חדר" ולבנות מקוה, להקים, להבדיל, בית-כנסת ובית-מדרש, לשלוח שוחט ומוהל – הוא עשה זאת ולא נכנס לשום חשבונות! ומה היתה התוצאה? שעכשיו רואים את הפירות ופירי פירות שצמחו מזה, ומהמאסר הזה ניתוסף יום-טוב לישראל, יום שבו יהודים מתאספים יחד ושמהים בשמחת הגאולה שהיתה אז, ומקבלים החלטות טובות בנוגע להפצת התורה והיהדות, ההיפך מכוונתם של אלו שגרמו למאסר.

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף – לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ה. לאחר הכה"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור!...

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", ולואי שנצא בעצמנו¹² – אזי בימינו אלה ישנו כבור בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בעניני התורה ומצוות¹, "אין לנו שיעור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו"¹³ בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה,

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם"¹⁵ לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל (ד"ע עד מתי"י"י כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים),

(12) ברכות ט, ריש ע"ב.

(13) תניא רפ"ז.

(14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(15) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ.

אבל, בדורנו נתגלה הדבר ע"י התלמיד ותיק¹⁶, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובמילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי!?"

הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ו. ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בריקוד כל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, לקבל פני משיח צדקנו,

ויחד עם משיח – הולכים בריקוד לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹⁸, וכובשים את ארץ ישראל לא בדרך נס אלא בדרך הטבע, משום שזה בא לאחר ההכנה ועבודה בזמן הגלות, ובפרט ע"י העבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל"¹⁹,

ובארץ הקודש גופא – הולך כאו"א בריקוד לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש ולקדש הקדשים,

כידוע²⁰, שעבודת הכניסה של כהן גדול ביום הכיפורים לקדש הקדשים שייכת אצל כל יהודי – כי כל יהודי הוא מ"ממלכת כהנים"²¹, "כהנים גדולים"²² – מצד בחי' יחידה ("אחת") שבנפש²³ (בחי' משיח) שישנו בכל יהודי²⁴ [כידוע הראי'²⁵ מ"דרך

(16) מגילה יט, ב.

(17) בא י, ט.

(18) עקב יא, יב.

(19) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה ואילך. ש"ש תנש"א ח"ב ע' 695 ואילך.

(20) ראה ע"ד בארכה ב"יחי המלך" קיד ע' 11 ואילך.

(21) יתרו יט, ו.

(22) בעל הטורים עה"פ.

(23) תוד"ה עד אחת – מנחות יח, א.

(24) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם ס"מ תרמ"ג ע' ע.

(25) מאור עינים שם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 599. ועוד.

חובה להביא לביטול הגזירה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע לגזירה האיומה ד"מיהו יהודי" העומדת על סדר היום, כמדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה, שלהיותו ענין שהזמן גרמא, לכן כאשר יהודים מתאספים יחד באיזה הזדמנות שתהי', עליהם להשמיע את קולם ברמה: שהגזירה האיומה שכמוה לא היתה, הענין ד"מיהו יהודי" - **חייבת להתבטל!**

בני ישראל חיים כבר אלפי שנים, ואף פעם לא הי' ספק אצל יהודי או, להבדיל, אצל גוי - "מיהו יהודי", לאף אחד לא הי' ספק בזה! ולפתע, בחושך כפול ומכופל זה שלא הי' כמוהו, בדרא דעקבתא דמשיחא, הציגו זאת כאילו שזו שאלה, ובמילא יש לחפש פתרון - מענה, וכיון שאין דעותיהם שוות, במילא כשאחד אומר "יום" השני אומר "לילה".

לפני שנים, כשניסו לחוקק חוק זה, הי' הדבר עכ"פ באופן של קס"ד, וכשראו מיד שכולם אווזים ש"מיהו יהודי" הוא דבר ברור ללא שום ספיקות - הורידו א"ז מסדר היום!

אלא שנתקרבנו יותר לביאת משיח, וכפי שבעל השמחה והגאולה אומר, שכל שמתקרבים יותר לעלות השחר, לאור היום, מתחזק החושך ונרגש יותר כו'; ובעניננו: לאחר שניסו כבר פעם אחת ומיד הורידו א"ז מסדר היום, אזי מאותו החוג יצאה שוב הצרה, והצליח מעשה שטן, ועשו מזה גזירה איומה, ונתנו לזה לרחף ("שווימען") בעולם, ביודעם שזהו היפך האמת, היפך המציאות, היפך דעת הפרט והיפך דעת הכלל, ושזהו רק ענין של "להכעיס" - שאחד אומר "יום" אז השני חייב לומר שזהו "לילה", כי אם הוא לא יאמר הפוך - פירושו של דבר שהוא נכנע לדעת השני!...

אך כל זה הם חשבונות של אותו אחד שאמר כך והשני שאמר הפוך - אבל כאן הרי מדובר על גזירה שנרשמה על הניד, וגרוע יותר, על יסוד גזירה איומה זו, ר"ל, אירעו כבר כו"כ מכשולים, עד לכזה מצב שלא יודעים מתי יוכלו להחליץ מזה, רחמנא ליצלן!

ב. על יסוד חוק "מיהו יהודי" יכול כל אחד להוציא ניר ולרשום שהוא יהודי, ואין בזה הגבלות כלל. וכמדובר כמ"פ* שלפי הגזירה עכשיו יכול לבוא גוי ולדבר עם גוי אחר, ולבוא לידי החלטה שנראה לו שהוא יהודי, והוא יתכוון לזה באמת, ויוציאו ניר שהוא יהודי, ואותו גוי יכנס לאה"ק, ויקבלו אותו כיהודי! שהרי לפי החוק לא צריכים לבדוק, במילא אסור לברר מי הוציא את הניר ואין בזה שום הגבלות, אם כתוב על הניר שהוא יהודי - זה מספיק! ואת הניר יכול לתת גוי, גוי'ה, או קטן שבגויים (לאו דוקא גדול שבגויים)... כי אם רשום על זה שהוא יהודי - אין לחקור ולדרוש בזה, עד כדי כך ששאלו אחד מדוע הנך רושם את פלוני בן פלוני כ"יהודי", הרי אתה רואה על השם שלו שהוא גוי? הוא ענה שע"פ חוק אינו צריך להכנס לחקירות ודרישות בנוגע לענינים הנעשים בחו"ל כיון שזה לא תפקידו, וכשבא אדם ומבקש שירשמוהו כיהודי, הוא רושם אותו כיהודי.

וכאמור, לאחמ"כ זה נרשם, ואח"כ הוא נוסע למקום שלא מכירים אותו, או אפילו במקום שמכירים אותו - והרי חיים בעולם שאינו עולם האמת בכל פרטיו - וכל הענינים מתנהלים אח"כ באופן של בלבול;

(* ראה ב"יחי המלך" גליון תקכא ע' 13 ואילך.

כוכב מיעקב²⁶, שבירושלמי²⁷ מפרש זאת על סתם יהודי ובמ"א²⁸ מפרשים זאת על משיח צדקנו], כפי שזה מתאחד עם היחידה שבזמן - "אחת בשנה"²⁹ (יוה"כ"פ), ויחידה שבמקום - קדש הקדשים.

וענין זה יהי' מיד בתחלת גאולה העתידה - שהיא בדוגמת הענין דיוה"כ"פ, היינו, ע"ד שלימות הכפרה והטהרה שביה"כ"פ, חמש טבילות³⁰ - כך גם יהי' בגאולה העתידה,

"וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם"³¹, "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"³²; ועד"ז שיוה"כ"פ הוא "קץ מחילה וסליחה לישראל"³³ - כך גם בגאולה העתידה הקשורה עם תשובה, "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין"³⁴.

וע"י גילוי היחידה של כל יהודי, נפעל גילוי היחידה הכללית - משיח צדקנו³⁵, בגאולה האמיתית והשלמה, ובמהרה בימינו ממש.

31 יחזקאל לו, כה.

32 זכרי' יג, ב.

33 רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ז.

34 שם פ"ז ה"ה.

35 רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להאריז"ל בראשית ע"ה ויתהלך חנוך.

26 בלק כד, יז.

27 מע"ש ספ"ד.

28 ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. וראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א.

29 ס"פ תצוה. אחרי טז, לדר.

30 רמב"ם הל' עבודת יוה"כ פ"ב ה"ה.

המדור מוקדש לע"ז ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ד' מניא - שבת חזון - ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלמה וליכות זוגתו: חיי רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו - לברכות עד בלי די

המשך מעמוד 13:

יהודי שלא קיבל את התורה, אלא כל בני ישראל, כולל הגרי צדק שנתגירו כהלכה, קיבלו את התורה, ואת כאו"א מהם וכולם יחד ציוה הקב"ה "ואתם תהיו לי גוי", בין אם הנכם רוצים ובין אם "ביד חזקה אמלוך עליכם", אבל אתם "גוי קדוש!" אין שום יהודי "חילוני!"

אלא מה, יש אחד שכשהוא מדבר אומר את דבריו בשם 'קארל מארקס*', ויש שאומר שמדבר בשמו של משה רבינו, להבדיל, (כ"ק אד"ש חיין ואמר): מארקס הרי גם הי' יהודי, וא"כ אין לומר להבדיל...

אבל בכל אופן בהנוגע לפועל: דבר טוב ביותר שכל רב ומנהיג בעדתו ישלח מברק לממשלה עצמה, בלי לקשר עצמו לאנשים פרטיים (בלי לחלק בין מי ש"חילוני" או אינו "חילוני" בממשלה), וכדי שאח"כ לא יוכלו לבוא ולומר שהוא כן שלח והשני לא, אזי שלא יתבייש ויאמר רבים שהוא שלח ותבוא עליו ברכה ו"מצוה לפרסם עושי מצוה" (כמבואר בתשובות הרשב"א), וסוף-כל-סוף בודאי שהשקר מוכרח להתבטל, כמבואר לעיל, ורק חבל על כל יום ושעה שעוברים, וחבל על כל נפש מישראל שנמצאת בבהלה ואיננה יודעת עם מי היא נפגשת - עם יהודי או עם גוי, להבדיל, וכו' וכו', ואין להאריך בדבר המבהיל.

(קטעים משיחת י"ב תמוז ה'תשל"א - בלתי מוגה)

(* ממייסדי תורה חברתית הדוגלת בביטול רכוש הפרט ובהספקת עבודה ומח' לכל.

ד. ויש להוסיף בביאור הצורך והמעלה דלימוד התורה בעניני משיח וגאולה ובנין ביהמ"ק השלישי ככניסה להתחלת ימות המשיח – ובהקדמה:

אף שאמרו חז"ל¹⁰ ש"משיח בא ב"היסח הדעת", אין זה בסתירה ח"ו למחשבה והתבוננות באופן של "דעת" ("שמקשר דעתו בקשר אמיץ וחזק מאד ויתקע מחשבתו בחוזק"¹¹) בעניני משיח וגאולה [ולכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא", כיון שכבר כלו כל הקיצין, וכבר עשו תשובה, וסיימו כל עניני העבודה בשלימות, ככל פרטי הדברים האמורים לעיל (ס"א-ב)] – כי, "היסח הדעת" פירושו "למעלה מן הדעת"¹², היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו (ע"י המחשבה וההתבוננות כו'), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(היסח ו)למעלה מן הדעת.

ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי ("עס קומט אן שווער") להחזיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעניני משיח וגאולה.

ומהטעמים לזה (נוסף על הגלות הפנימי כו') – כיון שחסר עדיין בהענין ד"אראנו נפלאות" כהלשון והסדר שבכתוב ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"):

הדיוק ד"אראנו נפלאות" הוא בשתיים: (א) "אראנו", דקאי על הקב"ה, היינו, שהקב"ה מראה בעצמו, ולא ע"י נביא וכיו"ב, (ב) ההתחלה היא באופן ד"אראנו", היינו שהתרחשות ה"נפלאות" היא באופן שמלכתחילה מראה אותם הקב"ה (ולא באופן שתחילה מתרחשים "נפלאות", ואח"כ מראים אותם).

משא"כ כשהסדר הוא באופן ד"נפלאות אראנו" (כסימנה של השנה, תשנ"א, תהא שנת נפלאות אראנו), שמתרחשים מאורעות שהם בגדר של "נפלאות", ואח"כ צריכים להתחיל להסביר ולבאר ולעורר ע"ד ראיית הנפלאות, להתבונן ולראות בהם סימני הגאולה, ועוד ועיקר, שעדיין לא ה' "אראנו" ע"י הקב"ה בעצמו (שהקב"ה בעצמו מראה לכאורה משיח הנפלאות והגאולה, שאז אין צורך בהסברים וביאורים להחזיר ההכרה וההרגשה ש"הנה זה בא") – קשה לפעול שיחדור בהכרה והרגש דהאדם.

והעצה לזה – ע"י לימוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם¹³, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה¹⁴, ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תשנ"א – מוגה)

הבחירה הקשורה עם ימי בין המצרים (גם כשהלימוד הוא באופן האמור) מתחילה בי"ז תמוז כשחל בשבת, כיון שסו"ס קשור לימוד זה עם ימי בין המצרים זקא, או שהוא ע"ד אמירת שירו של יום.

10) סנהדרין צז, א.

11) תניא ספ"ג.

12) תניא אגה"ק ס"ד (קה, ב).

13) ראה דרז"ל עה"פ לא-ל גומר עלי (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב. וש"נ. והוא להלכה בש"ך (ושו"ע אדה"ז) יו"ד ספ"ט סקי"ג (סק"ג)).

14) נוסף על השייכות דלימוד התורה (כל עניני התורה) לגאולה, כמארז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ו מ"ב – שלומדים בשבת זה).

ללא כל ספק וספק ספיקא כבר הגיע זמן הגאולה

א. [. .] ככל שהולכים ומתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה, פוחת והולך הרגש החורבן והגלות שבימים אלה, ומוסיף והולך הרגש ההכנה לגאולה, ה"טוב" שבי"ז תמוז ובג' השבועות.

ובלשון הגמרא בביאור הטעם ש"קרי להו צום וקרי להו ששון ושמחה", "בזמן שיש שלום יהיו לששון ולשמחה, יש גזרת המלכות צום, אין גזרת המלכות ואין שלום רצו מתענין רצו אין מתענין", היינו, שכאשר נחלש תוקף הגלות, "אין גזרת המלכות", נחלש תוקף ה"צום" (כ"א רצו אין מתענין"), ומתקרבים יותר לזמן ש"יהיו לששון ושמחה".

וענין זה מודגש במיוחד בהחידוש שבדורנו זה¹:

במשך כל הדורות שלפנ"ז (מאז המאורעות הבלתי-רצויים די"ז תמוז שמהם נשתלשלו גם המאורעות דתשעה באב) ה' חודש תמוז קשור עם ענינים דהיפך השמחה, חורבן וגלות, ואילו בדורנו זה נתגלה בחודש תמוז ענין של (שמחה ו)גאולה – גאולת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בי"ב-י"ג תמוז (שעלייתם ושלמותם באופן ד"ויכולו"² נעשית ביום השבת י"ז תמוז), וכדברי בעל השמחה והגאולה במכתבו הידוע³ ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הק', שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה", גאולה דכל בני", הקשורה גם עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו "כיון דשם גאולה עלה"⁴, ובפרט שע"ז התחיל שלימות הענין דיפוצו מעינותיך חוצה גם בחצי כדור התחתון, ובאופן שממנו מתפשטים המעיינות בכל קצוי תבל, שזוהי ההכנה הכי אחרונה לביאת משיח צדקנו⁵.

וההסברה בזה – שכיון שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות דרא דעקבתא דמשיחא, דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ו(במילא) דור הראשון של הגאולה, לכן, גם בבוא הזמן שאירע החורבן והגלות (החל מי"ז תמוז) מודגש בעיקר (לא תיקון הענין הבלתי-רצוי שבזה, אלא) ה"טוב" שבדבר, שזוהי ההכנה לגאולה האמיתית והשלימה.

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון (כתוצאה מהגאולה די"ב-י"ג תמוז) במשך יובל שנים, אשר, אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד שכבר סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים", ויתירה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים" וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי בסיומה של תקופה זו, בודאי ובודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע

1) בהבא לקמן - ראה גם לקו"ש חי"ח ע' 308 ואילך.
2) בראשית ב, א. וראה לקו"ת בהר מא, א. אוה"ת עה"פ.
3) אגרות-קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ.
4) פרשי" מגילה יז, ב.
5) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחלתו.

זמן הגאולה, ובלשון חז"ל⁶ "כלו כל הקיצין", וגם ענין התשובה (כהמשך המאמר "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") ה' כבר בשלימות, כולל גם השלימות ד' משיח אתא לאתבא צדיקיא בתויבתא⁷, מצד ניצוץ משיח שבכאור"א מישראל⁸ – הרי כיון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", שעיי"ז באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה⁹.

ב. וחיודש נוסף בדורנו זה גופא – בשנה זו:

נוסף לכך שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, הרי, שנה זו היא "(תהא) שנת נפלאות אראנו" (כהר"ת דמנין השנה שנתפשט בתפוצות ישראל), השנה שבה יקיים היעוד "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", וכבר ראו בפועל "נפלאות" המעידים שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", ועד ל"שעה שמלך המשיח בא" . והוא משמיע להם לישראל ענוים הגיע זמן גאולתכם" (כדברי הילקוט שמעוני¹⁰), ועד להכרזה ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"¹¹, **שכבר בא**, היינו, שעומדים כבר על סף התחלת ימות המשיח, על סף התחלת הגאולה, ותיכף ומיד המשכתה ושלימותה.

וכיון שכן, בודאי שבי"ז תמוז (שחל בשבת) ובכל ג' השבועות ד"בין המצרים" **בשנה זו** מודגש ענין הגאולה, ולא רק ההכנה לגאולה, אלא **ההגאולה באה בפועל ממש ביום הש"ק זה**, עוד לפני התחלת (בין ה)מצרים, ובמילא, יהפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים.

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תנש"א - מוגה)

מנשמת משיח.

(6) סנהדרין צז, ב.

(9) ויש לומר, שענין זה מודגש במיוחד בשנים האחרונות שבטלה "גזירת המלכות" שהיתה במדינה ההיא בנוגע להפצת היהדות והמעיינות חוצה, ע"ד ובדוגמת דברי הגמרא "אין גזירת המלכות . . . רצו אין מתענין", כנ"ל בפנים.
(10) ישע"י רמז תצט.
(11) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(7) ראה זח"ג קנג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.
(8) שהרי הפסוק "דרך כוכב מיעקב" (שבפרשתנו כד, יז) שקאי על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ד), קאי גם על כאור"א מישראל, שנקרא בשם "כוכב" (ירושלמי מע"ש ספ"ד), והתיווך בזה - ע"פ הידוע (מאור עינים פינחס כה, יב) שבכאור"א מישראל יש ניצוץ

מוקדש לע"נ **אורי אהרן יואל** בן יוסף אורי לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור הבא – "המעשה הוא העיקר" – מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח ר' **שלמה** ב"ר צבי הירש ע"ה **מיידנצ'יק** – נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד ולעילוי נשמת זוגתו מרת **רוזה** בת ר' יצחק מאיר ע"ה – נלב"ע ביום ועש"פ ויגש ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

איך לחיות את הגאולה?

א. מזה"ל מובן שבימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות "שטורעם" מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין ביהמ"ק השלישי:

ידוע ומפורסם בתפוצות ישראל מכו"כ שנים ע"ד המנהג שבימי בין המצרים מוסיפים בלימוד התורה בעניני בית הבחירה², על יסוד דברי המדרש³ "בא וראה כשהקב"ה מראה ליחזקאל את צורת הבית מה הוא אומר, הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את תכניתו⁴, אמר יחזקאל לפני הקב"ה, רבש"ע, עד עכשיו אנו נתונים בגולה בארץ שונאנו ואתה אומר לי לילך ולהודיע לישראל צורת הבית . . . וכי יכולין הן לעשות, הניח להם עד שיעלו מן הגולה, ואח"כ אני הולך ואומר להם, א"ל הקב"ה ליחזקאל ובשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל . . . גדול קרייתתה בתורה כבנינה, לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתתה שיתעסקו לקרות בה אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית".

[. . .] וע"פ האמור לעיל שבשנה זו במיוחד (נוסף על ההדגשה המיוחדת שבכללות דורנו זה) מודגש רק ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים", כיון שעומדים על סף הגאולה שבאה תיכף ומיד ממש, מובן שלימוד הלכות בית הבחירה בשנה זו צריך להיות **באופן אחר לגמרי**:

לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות **להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי**, עליו נאמר⁵ "גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא הי' בה חורבן, ובאה באופן של **הוספה ושלימות** על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון"⁶).

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, **הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז**, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיכף) יגלה ויבוא משמים"⁷ **ברגע כמימרא!**

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה⁸ בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח⁹ – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עיי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדור בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחודר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

(1) הערת המו"ל: קטע זה בא בהמשך לשיחה שהובאה במדור שלפנ"ז (זמן הגאולה).
(2) ראה לקו"ש ח"י"ח ע' 420. ועוד.
(3) נתחומא צו יד.
(4) יחזקאל מג, י"ד.
(5) חגי ב, ט. וראה זח"א כח, א.
(6) ויש לומר, שענין זה מרומז גם בלשון המדרש וכי בשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל . . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית" – בנין חדש שלא הי' קודם (לא רק החזרת המשכון).
(7) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
(8) סה"ש תנש"א ח"ב ע' 2-501. ועוד.
(9) ועצ"ע אם ההוספה המיוחדת דלימוד הלכות בית